

Arrest

nr. 213 085 van 28 november 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van zijn kinderen X, X, X, X en X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 30 mei 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 mei 2017 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor verzoeker en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

In 1999 is verzoekers dochter H.A. geboren te Ferizaj.

Op 11 september 2000 is verzoekers dochter H.B. geboren te Edegem.

Op 2 april 2004 is verzoekers dochter H.D. geboren te Ferizaj.

Op 8 januari 2008 dienden verzoeker en zijn gezin een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 4 april 2009 diende verzoeker en zijn gezin een aanvraag in om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 23 oktober 2009 is verzoekers dochter H.L. te Kortrijk geboren.

Op 28 september 2010 nam de gemachtigde de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard. Tegen deze beslissing dienden verzoeker en zijn gezin een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 57 576 van 8 maart 2011 verwierp de Raad het voormelde beroep.

Op 1 maart 2011 nam de gemachtigde de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard.

Op diezelfde dag nam de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker en zijn gezin.

Op 4 april 2011 diende verzoeker en zijn gezin een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 18 november 2011 dienden verzoeker en zijn gezin een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in.

Op 24 februari 2012 nam de gemachtigde de beslissing waarbij de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard.

Op 26 februari 2013 nam de gemachtigde de beslissing waarbij de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Tegen deze beslissing dienden verzoeker en zijn gezin een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 140 690 van 10 maart 2015 werd het voormelde beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

Eveneens op 26 februari 2013 nam de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker ten aanzien van verzoeker en zijn gezin.

Op 30 april 2013 dienden verzoeker en zijn gezin een derde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in.

Op 3 juni 2013 nam de gemachtigde de beslissing waarbij de derde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard.

Op diezelfde dag nam de gemachtigde nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker en zijn gezin .

Op 9 juli 2013 is verzoekers dochter L. geboren te Rumst.

Op 13 juli 2015 dienden verzoeker en zijn gezin een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 28 augustus 2015 nam de gemachtigde de beslissing waarbij de derde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard.

Op 2 september 2015 nam de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering ten aanzien van verzoeker en zijn gezin. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad in uiterst dringende noodzakelijkheid.

Op 17 september 2015 beval de Raad bij uiterst dringende noodzakelijkheid, bij arrest nr. 152 781, de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bijlagen 13septies van 2 september 2015.

De Raad oordeelde onder meer:

" (...) Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen inmiddels al 8 jaar op het Belgische grondgebied verblijven, weliswaar in een precair verblijf. Tevens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verwerende partij op de hoogte was dat de kinderen allen school liepen in België en dit sedert geruime tijd. De oudste dochter van de verzoekende partijen, I. H. is 19 jaar en doorliep gans het middelbaar onderwijs in België. A. H. is 16 jaar en volgt het eerste jaar van de 2de graad sociale en technische wetenschappen (bovenbouw). Ook zij doorliep het ganse middelbaar in België. B. H. is 14 jaar en volgt het tweede jaar van de eerste graad moderne wetenschappen (middenschool). Zij doorliep gans het lager onderwijs in België. D. H. is 11 jaar en zit in het vijfde leerjaar. Zij doorliep gans het lager onderwijs in België. L. H. is 5 jaar en zij zit in de kleuterklas. Drie van de vijf kinderen hebben aldus niets anders gekend dan het Belgisch onderwijs. De twee anderen doorliepen heel hun middelbaar onderwijs in België. Niettegenstaande de kinderen een precair verblijf hadden in België, waar zij overigens zelf geen schuld aan treffen, diende de verwerende partij toch rekening te houden met de bovenvermelde feiten en volstaat het niet om boudweg te stellen dat het recht op onderwijs geen absoluut recht is en dat niet automatisch een verblijfstitel dient te worden afgegeven. Deze bondige motivering, zonder dat enig voorafgaand onderzoek werd verricht, toont prima facie geenszins aan dat er rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind. De verwerende partij diende op zijn minst na te gaan wat de impact van een verwijderingsmaatregel is op het beëindigen van de lange schoolcarrière van de kinderen en of zij hun scholing kunnen verder zetten in het land van herkomst, rekening houdend met het feit dat zij al zo lang school lopen in een andere taal en dit zonder verlies van een schooljaar (...)"

Op 27 oktober 2015 werden de bijlagen 13septies voor het gezin ingetrokken.

Op 14 december 2015 verwierp de Raad het beroep tot nietigverklaring, gekend onder rolnummer 158 456 omwille van de intrekkingen.

Op 4 januari 2017 werd de aanvraag tot het verkrijgen van een arbeidskaart B voor verzoeker geweigerd.

Op 23 mei 2017 werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld naar aanleiding van een proces-verbaal (PV nr. [...]) ten aanzien van verzoeker wegens zwartwerk.

Op 23 mei 2017 werd het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen (bijlage 13septies). Tegen die beslissing diende verzoeker een schorsingsberoep in uiterst dringende noodzakelijkheid en annulatieberoep in bij de Raad. Bij arrest nr. 187 762 van 30 mei 2017 werd het beroep in uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen. Ook het beroep in nietigverklaring werd bij arrest nr. 201 867 van 29 maart 2018 verworpen.

Op 23 mei 2017 gaf de gemachtigde (alleen) aan verzoeker een inreisverbod van drie jaar.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

Naam : H.

voornaam : B.

geboortedatum : [...]1972

geboorteplaats : P.

nationaliteit : Servië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 23/05/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- ☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten hem betekend op 24.03.2011, op 06.03.2013 (13qq van 27.02.2013) en op 11.06.2013.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene en zijn echtgenote werden hier op 25.06.2015 in toepassing van artikel 74/9, §3 van de wet van 15.12.1980 en het KB van 17.09.2014, tijdens een uitgebreid gesprek op de bevolkingsdienst van Boom met een medewerker van de DVZ verder over geïnformeerd. Betrokkene gaf tijdens dit gesprek echter te kennen geen stappen te zullen ondernemen voor een vrijwillige terugkeer.

Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar: Betrokkenes asielaanvraag en drie aanvragen tot medische regularisatie (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) werden negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt. Ook de drie regularisatieaanvragen op grond van artikel 9bis werden negatief afgesloten. Op 11.03.2016 werd aan betrokkene een inreisverbod van 3 jaar betekend.

Betrokkene werd door de gemeente Boom geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene en zijn echtgenote werden hier op 25.06.2015 in toepassing van artikel 74/9, §3 van de wet van 15.12.1980 en het KB van 17.09.2014, tijdens een uitgebreid gesprek op de bevolkingsdienst van Boom met een medewerker van de DVZ verder over geïnformeerd.

Op 04.01.2017 werd door een aanvraag voor een arbeidskaart geweigerd door de dienst Economische Migratie.

Ondanks al deze weigeringsbeslissingen werd betrokkene op 23.05.2017 door de politie op heterdaad betrapt op zwartwerk. Betrokkene weigert manifest de verblijfsreglementering en arbeidsreglementering te respecteren. Respect voor de verblijfsreglementering en arbeidsreglementering is echter een instrument van handhaving van 's land openbare orde.

Betrokkenes echtgenot en kinderen kunnen zich ten allen tijde aanbieden om samen met betrokkene, of na afloop van het schooljaar naar Kosovo terug te keren. Een inreisverbod betekent op zich geen schending van art 8 van het EVRM.

Het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat zijn kinderen hier naar school gaat, kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantoonbaar dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van zijn kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren, evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen 9 à 10 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen een inreisverbod (sic) onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

Pas op 24 mei 2017 heeft de gemachtigde verzoeker gehoord in het licht van de beslissingen van 23 mei 2017.

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert onder meer de schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet iuncto de materiële motiveringsplicht.

Hij licht zijn middel toe als volgt:

"De bestreden beslissing legt de maximumduur van het inreisverbod op. De maximumduur wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: [...]"

Blijkens de bestreden beslissing is de duur van het inreisverbod gesteund op "hetgeen voorafgaat", zodat de overwegingen in hun samenhang dienen beoordeeld te worden.

Elk element kan derhalve beschouwd worden als hebbende een welbepaalde invloed op de duur van het inreisverbod. Zulks impliceert tezelfdertijd dat, indien de motivering van bepaalde overwegingen met kunnen worden weerhouden, de duur van het inreisverbod niet langer als afdoende gemotiveerd kan worden beschouwd.

[...]

In casu zijn de verschillende elementen welke door de Staatssecretaris in de bestreden beslissing worden aangevoerd ter adstructie van de duur van het inreisverbod niet draagkrachtig.

[...]

(iii) Nopens de bescherming van de openbare orde

13.

De bestreden beslissing wijst ook op de bescherming van economische en sociale belangen, en refereert hierbij waarschijnlijk aan de vermeende afwezigheid van arbeidskaart/ beroepskaart. Zelfs indien verzoeker zijn beroepsbedrijvigheid zou hebben uitgeoefend zonder de vereiste machtiging, kan hieruit niet ipso facto worden afgeleid dat hij in de toekomst opnieuw beroepsbedrijvigheid zou uitoefenen zonder de vereiste machtiging.

Verzoeker kan niet zomaar worden beschouwd als een gevaar voor onze openbare orde op grond van de overweging van de Staatssecretaris dat verzoeker betrapt zou zijn op zwartwerk.

Mutatis mutandis kan worden gewezen op volgende rechtspraak van uw Raad (RvV 14 juni 2016, nr. 169.732) (eigen onderlijning):

Er dient, m navolging van de aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel te worden benadrukt dat het met volstaat dat er sprake was van een wetsovertreding en de hiermee gepaard gaande verstoring van de maatschappelijke orde. Er moet daarnaast ook sprake zijn van een "werkelijke, actuele en voldoende, ernstige, bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast", opdat een gevaar voor de openbare orde kan worden weerhouden. Hiertoe mag niet op automatische wijze worden besloten op basis van de vaststelling dat er sprake was van een wetsovertreding. Dit dient geval ter geval te worden beoordeeld aan de hand van de persoonlijke gedragingen van de betrokken vreemdeling.

De Raad benadrukt aldus dat het aan het bestuur toekomt om aannemelijk te maken dat er in hoofde van verzoekster sprake is van een gevaar voor de openbare orde, nu het dit als reden hanteert om een bevel om het grondgebied te verlaten pondeer termijn voor vrijwillig vertrek en een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen. In casu besluit het bestuur tot een gevaar voor de openbare orde op basis van de enkele vaststelling dat verzoekster al werkend werd aangetroffen zonder arbeidskaart. Er blijkt in casu noch uit het administratief dossier noch uit de bestreden beslissingen zelf dat het bestuur ook heeft beoordeeld of afgewogen in welke mate op basis van deze vaststelling dient te worden aangenomen dat er ook sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast of van een risico op een nieuwe schending van de openbare orde. Zo voorlag verweerder in het bevel om het grondgebied te verlaten ook eenzelfde motivering "Geen arbeidskaart Geen beroepskaart - PV nr opgesteld door arbeidsinspectie" zowel om te verantwoorden dat verzoekster een bevel werd gegeven op grond van artikel 7, eerste lid, 8° van de Vreemdelingenwet als om te stellen dat zij overeenkomstig artikel 74/14, f 3,3 ° van de Vreemdelingenwet een gevaar zou vormen voor de openbare orde en zij geen termijn kreeg voor vrijwillig vertrek Een voldoende individueel onderzoek of enige concrete betrachting om het evenredigheidsbeginsel te eerbiedigen, blijkt in casu niet.

Verweerder betoogt in de nota dat, nu verzoekster zonder arbeidskaart aan het werk was, er een "evident" risico bestaat dat zij haar illegale activiteiten verderzet, waardoor hierover ook niet nader diende te worden gemotiveerd. Dit gestelde doet evenwel geen afbreuk aan voormelde, vaststelling dat noch uit de bestreden beslissing zelf noch uit het administratief dossier blijkt dat de vereiste beoordeling werd gedaan op het ogenblik van het nemen van deze beslissingen. Dit kan niet worden rechtgezet dooreen a posteriori motivering in de nota.

Daarnaast is dit gestelde door verweerder ook moeilijk in overeenstemming te brengen met voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie. Dit betoog komt er zo in wezen op neer dat er bij vaststelling van een wetsovertreding een evident risico bestaat dat de betrokken vreemdeling ook in de toekomstnog dergelijke wetsovertredingen zal begaan. Verweerder kan niet worden gevolgd in dit standpunt. nu het volgen van een dergelijke redenering erop zou neerkomen dat het bestuur ervan wordt ontheven in elke situatie afzonderlijk na te gaan in welke mate er sprake is van een "werkelijke actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast" en een geïndividualiseerd onderzoek te voeren. Er dient aldus te worden vastgesteld dat verweerder op dit punt kennelijk onredelijk heeft gehandeld en in strijd met artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet."*

Mutatis mutandis kan ook hier worden gesteld dat louter op grond van één vermeende overtreding niet ipso facto een risico kan worden afgeleid dat verzoeker ook in de toekomst nog dergelijke overtredingen (= zwartwerk) zou begaan, hetgeen de beslissing lijkt te suggereren waar zij immers stelt dat onze openbare orde dient te worden beschermd.

In casu blijkt geen individueel onderzoek te zijn uitgevoerd door de Staatssecretaris. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat de Staatssecretaris heeft beoordeeld of afgewogen in welke mate op basis van deze eenmalige vaststelling van zwartwerk dient te worden aangenomen dat er ook sprake is van een nieuwe bedreiging van de economische en sociale belangen c.q. van onze openbare orde.

Daarbij verzuimt de Staatssecretaris ook rekening te houden met de specifieke positie van verzoeker, dewelke de enige broodwinner is voor de ganse familie (met zes schoolgaande kinderen).

De (minstens impliciete) verwijzing in de bestreden beslissing naar verzoeker als een gevaar voor onze openbare orde waartegen onze samenleving dient beschermd te worden, vormt derhalve geen adequate motivering voor de bepaling van de duur van het inreisverbod.

(iv) Nopens de eerbiediging van art. 8 EVRM

In de bestreden beslissing wijdt de Staatssecretaris een paragraaf aan de eerbiediging van art. 8 EVRM.

In de beslissing komt de Staatssecretaris tot de eigen conclusie dat het opleggen van het inreisverbod geen schending inhoudt van art. 8 EVRM.

Voormelde overweging vormt enkel een schijnargumentatie, en is niet van aard de keuze voor de duur van het inreisverbod van 3 jaar te schragen.

De conclusie van de Staatssecretaris dat het opleggen van het inreisverbod geen schending uitmaakt van art. 8 EVRM, is allesbehalve een afdoende motivering voor het opleggen van de maximumduur van het inreisverbod. [...].

(v) Nopens het recht op onderwijs

*Mutatis mutandis geldt hetzelfde voor de overwegingen van de Staatssecretaris m.b.t. het recht op onderwijs. Dat het volgen van onderwijs geen recht geeft op een verblijfstitel is een juridische evidentie, doch verantwoordt op geen enkele wijze de keuze van de Staatssecretaris voor het opleggen van de maximumduur van het inreisverbod. Hetzelfde geldt voor de overweging dat het schoolgaan van de kinderen niet als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd. Deze overweging heeft geen relevantie voor het opleggen van de maximumduur van het inreisverbod.
[...]*

Concluderend kan worden gesteld dat geen van de overwegingen in de bestreden beslissing, noch afzonderlijk, noch in hun samenhang, als een afdoende c.q. adequate motivering kan worden beschouwd voor het opleggen van de maximumduur van het inreisverbod."

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt :

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4."

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb L 24 december 2008, afl. 348s 98 e.v.) (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

De Raad wijst erop dat krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van Vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden

van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dus zoals *supra* gesteld dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de Terugkeerrichtlijn. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “de richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert” (*Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23*).

Verzoeker wijst erop dat het bestreden inreisverbod de maximumduur van 3 jaar oplegt en daarbij verschillende elementen aanhaalt om te concluderen dat “uit hetgeen voorafgaat” het inreisverbod meer dan proportioneel is. Hij stelt dat elk element bijgevolg beschouwd kan worden als van invloed zijnde op de duur van het inreisverbod. Als een bepaalde overweging niet kan worden weerhouden, acht hij het inreisverbod niet langer afdoende gemotiveerd. Daarbij stelt hij dat de duur van het inreisverbod onder meer steunt op de bescherming van de openbare orde. Men refereert hierbij waarschijnlijk naar het feit dat verzoeker een beroepsbedrijvigheid heeft uitgeoefend zonder de vereiste machtiging. Verzoeker ontkent evenwel dat hij kan beschouwd worden als een gevaar voor de openbare orde op grond van de overweging dat hij werd betrapt op zwartwerk. Men kan hieruit niet afleiden dat hij in de toekomst opnieuw zwartwerk zal plegen. Verzoeker verwijst daarbij uitgebreid naar een arrest van de Raad, waarin wordt gewezen op rechtspraak van het Hof van Justitie, meer bepaald de zaak C-554/13 van 11 juni 2015 dat handelt over het begrip “gevaar voor de openbare orde” vervat in artikel 7, vierde lid van de richtlijn 2008/11/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). De Raad benadrukt in het door verzoeker aangehaalde citaat dat het niet volstaat dat er sprake is van een wetsovertreding en de hiermee gepaard gaande verstoring van de maatschappelijke orde, maar dat er daarnaast ook sprake moet zijn van een “werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast”, opdat een gevaar voor de openbare orde kan worden weerhouden. Hiertoe mag niet op automatische wijze worden besloten op basis van de vaststelling dat er sprake was van een wetsovertreding. Dit dient geval per geval te worden beoordeeld aan de hand van de persoonlijke gedragingen van de betrokken vreemdeling. Verzoeker stelt dat ook in casu blijkt dat de gemachtigde op grond van een vermeende overtreding een risico heeft afgeleid dat verzoeker ook in de toekomst dergelijke overtredingen of zwartwerk zou kunnen begaan. Dit omdat de gemachtigde lijkt te suggereren dat onze openbare orde moet worden beschermd. Verzoeker meent dat geen individueel onderzoek is gebeurd nu noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde heeft geoordeeld of afgewogen in welke mate op basis van de eenmalige vaststelling van zwartwerk, kan worden aangenomen dat er sprake is van een nieuwe bedreiging voor de openbare orde. Verder haalt verzoeker aan dat de gemachtigde ook geen rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker de enige broodwinner is voor de gehele familie met zes schoolgaande kinderen. De verwijzing naar het gevaar voor de openbare orde vormt bijgevolg volgens verzoeker geen adequate motivering voor de duur van het inreisverbod.

In de verweernota stelt verweerder enkel dat de bestreden beslissing niet werd opgelegd wegens een inbreuk op de openbare orde, waardoor het niet vermelden van het PV nummer niet relevant is. Op het hierboven uiteengezette onderdeel van het middel, gaat verweerder niet in.

Zoals verzoeker terecht aanstipt, steunt de duur van het inreisverbod wel degelijk op een motief dat verwijst naar de openbare orde. Zo leest de Raad: “*Ondanks al deze weigeringsbeslissingen werd betrokkene op 23.05.2017 door de politie op heterdaad betrapt op zwartwerk. Betrokkene weigert manifest de verblijfsreglementering en arbeidsreglementering te respecteren. Respect voor de verblijfsreglementering en arbeidsreglementering is echter een instrument van handhaving van 's land openbare orde.*”

Zoals aangehaald in het arrest waarnaar verzoeker verwijst, heeft het Hof van Justitie in zijn arrest C-554/13 van 11 juni 2015 geduid op welke wijze invulling moet gegeven worden aan het begrip ‘gevaar voor de openbare orde’. Ook al had dit arrest betrekking op de interpretatie van die term bij het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, kan aangenomen worden dat deze interpretatie eveneens relevant is voor het gebruik van die term bij het opleggen van een inreisverbod. Dit laatste stoelt op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, dat eveneens een omzetting vormt van (artikel 11 van) de Terugkeerrichtlijn en het opleggen van een inreisverbod is een verdergaande maatregel dan het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker was overigens eveneens

onderhevig aan een bevel om het grondgebied te verlaten genomen dezelfde dag, met afwezigheid van een vrijwillige vertrekkertijd.

Zoals verzoeker aanstipt heeft het Hof van Justitie in zijn overwegingen 50 en 60 van dit arrest gesteld:

“Bijgevolg dient een lidstaat het begrip „gevaar voor de openbare orde” in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115 per geval te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde te zijn in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115. [...]

In die omstandigheden veronderstelt het begrip „gevaar voor de openbare orde” als bedoeld in artikel 7, lid 4, van die richtlijn, hoe dan ook dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C-430/10, EU:C:2011:749, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak).”

In casu moet de Raad vaststellen dat niet is betwist dat verzoeker eenmalig werd betrapt op zwartwerk bij de autobandencentrale te Deurne, dit nadat deze werkgever tevergeefs voor verzoeker een aanvraag had gedaan voor het bekomen van een arbeidskaart B. Er is evenmin betwist dat verzoeker, zoals hij aanstipt, vader is van 6 schoolgaande kinderen. Verzoeker kan gevolgd worden dat hieruit bezwaarlijk kan aangenomen worden dat hij een gevaar voor de openbare orde vormt, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie. De Raad kan de gemachtigde in de beslissing volgen dat respect voor de arbeidsreglementering belangrijk is, doch wijst er ten overvloede op dat het zwartwerken als werknemer enkel strafbaar is onder bepaalde voorwaarden, zoals bepaald in artikel 183/1 van het Sociaal Strafwetboek en dat zelfs indien verzoeker *“wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit [of daarvoor is veroordeeld quod non in casu op het ogenblik van het opleggen van het inreisverbod], er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde.”*

Verzoeker kan dan ook in diens conclusie gevolgd worden dat nu de gemachtigde mede op dit gegeven verzoeker heeft onderworpen aan de maximumduur voor het inreisverbod van drie jaar, dit element de motivering van de duur van het inreisverbod inadequaaf of onredelijk maakt.

Een schending van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet iuncto de materiële motiveringsplicht blijkt in de aangegeven mate.

Ten overvloede gaat verzoeker eveneens in op de motieven van de gemachtigde aangaande de eerbiediging van artikel 8 van het EVRM en het recht op onderwijs. Hij wijst erop dat de gemachtigde zelf voorhoudt dat het opleggen van een inreisverbod geen schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM. Hij meent dat er sprake is van een schijnargumentatie, die niet van aard is de keuze voor de duur van het inreisverbod te schragen. Hij voegt eraan toe dat de overwegingen dat het volgen van onderwijs geen recht geeft op een verblijfstitel of dat dit onderwijs van de kinderen niet als buitengewone omstandigheid kan beschouwd worden, niet verantwoord of niet relevant zijn voor het aan verzoeker opleggen van een inreisverbod voor de duur van 3 jaar.

Verweerder werpt in de nota op dat het inreisverbod niet werd genomen ten aanzien van verzoekers echtgenote en de kinderen. Hij stipt aan dat rekening werd gehouden met het schoollopen van de kinderen omdat erop wordt gewezen dat zij naar Kosovo kunnen terugkeren na de beëindiging van het schooljaar. Er zou rekening gehouden zijn met de “tijdelijke scheiding van een maand”. Verweerder vervolgt dat niet blijkt dat de verdere scholing niet kan gelopen worden in het herkomstland nu evenmin een nood aan gespecialiseerd onderwijs blijkt. Verzoeker zou geen elementen aanbrengen die zich verzetten tegen een termijn minder dan drie jaar. Verweerder vervolgt dat in het arrest nr. 187 762 van 30 mei 2017 in uiterst dringende noodzakelijkheid geoordeeld is dat er geen sprake is van een

schending van de belangen van het kind of van artikel 8 van het EVRM. De thans bestreden beslissing zou slechts een “tijdelijke scheiding” met de echtgenote en de kinderen tot gevolg hebben.

Thans stelt de Raad ten overvloede vast dat niet betwist wordt dat de gemachtigde het nodig heeft geacht om enkel verzoeker, zijnde de vader van een gezin met zes kinderen, een inreisverbod op te leggen van drie jaar. Dit wordt uitdrukkelijk door verweerder erkend. De kinderen en echtgenote kregen evenmin op dezelfde dag als verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Toch stelt de gemachtigde in de bestreden beslissing dat verzoekers echtgenote en kinderen zich ten allen tijde kunnen aanbieden om samen met betrokkene of na afloop van het schooljaar naar Kosovo terug te keren en wordt er ook gemotiveerd omtrent de scholing van deze kinderen, zodat het inreisverbod geen schending van artikel 8 van het EVRM zou inhouden. De Raad kan verzoeker evenwel volgen dat deze motieven veeleer een schijnargumentatie inhouden. Net op het ogenblik dat de schoolgaande kinderen aan de examenperiode begonnen, achtte de gemachtigde het nodig hun vader een inreisverbod op te leggen van drie jaar. Ook al werd aan de kinderen en de echtgenote geen inreisverbod opgelegd, moet worden aangenomen dat deze indirect door deze maatregel worden geraakt, zeker nu dit inreisverbod drie jaar bedraagt. Zoals verzoeker aanvoert, is de overweging dat het volgen van onderwijs geen recht geeft op een verblijfstitel op zich een juridische evidentie, doch verklaart dit niet in concreto waarom aan de vader een inreisverbod voor de duur van drie jaar moet worden opgelegd. De Raad stelde in het schorsingsarrest nr. 152 781 van 17 september 2015 reeds: *“het volstaat niet om boudweg te stellen dat het recht op onderwijs geen absoluut recht is en dat niet automatisch een verblijfstitel dient te worden afgegeven.”* In datzelfde arrest stelde de Raad reeds dat de gemachtigde: *“op zijn minst [dient] na te gaan wat de impact van een verwijderingsmaatregel is op het beëindigen van de lange schoolcarrière van de kinderen en of zij hun scholing kunnen verder zetten in het land van herkomst, rekening houdend met het feit dat zij al zo lang school lopen in een andere taal (eigen benadrukken)”*. De motieven van de gemachtigde dat er geen gespecialiseerd onderwijs nodig is, komen niet tegemoet aan de opmerking van de Raad in dit arrest dat het aangewezen is rekening te houden met het feit dat er sprake is van een zeer lange schoolcarrière van de kinderen in een andere taal. Ook al ligt thans geen verwijderingsmaatregel voor de kinderen en de echtgenote voor, blijkt duidelijk uit de motieven van het bestreden inreisverbod dat de gemachtigde wel motiveert in het licht van een (duurzame) terugkeer van die kinderen en de echtgenote. Hij erkent hiermee, en dit terecht, dat het inreisverbod van de vader voor drie jaar wel degelijk indirect de belangen van de kinderen en diens echtgenote raakt. Verder voert verzoeker terecht aan dat het motief dat de scholing van de kinderen niet kan aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, geen relevantie heeft voor het opleggen van de maximumduur van het inreisverbod voor de vader, zijnde verzoeker. Wederom stelde de Raad reeds in het schorsingsarrest nr. 152 781 van 17 september 2015: *“is de Raad van oordeel dat de beoordeling die werd gemaakt in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet er enkel toe strekt vast te stellen of er sprake is van een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van oorsprong mogelijk maakt. In de huidige context is er geen sprake van tijdelijke terugkeer en dus dient de beoordeling vanuit een ander oogpunt te geschieden.”* De Raad ziet thans inderdaad niet in hoe de verwijzing naar het feit dat de scholing *“niet kan aanzien worden als een buitengewone omstandigheid”*, omdat er geen nood is aan gespecialiseerd onderwijs of dat het recht op onderwijs er niet toe strekt een kwaliteitsniveau of tewerkstelling te garanderen, pertinent is voor het opleggen aan verzoeker van een inreisverbod voor de duur van niet minder dan drie jaar.

Waar verweerder in de nota aanhaalt dat er rekening werd gehouden met de *“tijdelijke scheiding van een maand, waarvan geoordeeld wordt dat dit niet afdoende is om te leiden tot een schending van artikel 8 EVRM”*, doelt verweerder klaarblijkelijk niet op de bestreden beslissing, daar in casu een inreisverbod van drie jaar voorligt, hetgeen bezwaarlijk als een tijdelijke scheiding van een maand kan worden beschouwd. Waar verweerder vervolgt in de nota dat de Raad bij arrest nr. 187 762 van 30 mei 2017 reeds in uiterst dringende noodzakelijkheid heeft geoordeeld dat er geen sprake was van een schending van de belangen van het kind en van artikel 8 van het EVRM, is dit correct. Er kan echter niet aangenomen worden dat een loutere verwijderingsmaatregel waarop het genoemde arrest betrekking heeft en een inreisverbod van drie jaar dezelfde draagwijdte hebben. Het ligt voor de hand dat deze laatste een draagwijdte heeft die veel verder reikt dan de verwijderingsmaatregel, niet in het minst gezien de duur van drie jaar. Verweerder vervolgt opnieuw dat een *“tijdelijke scheiding”* het voorgehouden gezinsleven niet verstoort, doch kan bezwaarlijk bij een inreisverbod van drie jaar worden aangenomen dat van een tijdelijke scheiding van verzoeker van diens gezin van zes kinderen, sprake zou zijn. Het weze herhaald dat de gemachtigde het in casu nodig heeft geacht enkel de vader, als pater familias van een zeer groot gezin, te viseren met een inreisverbod met de duur van drie jaar.

Zoals supra gesteld, volgt de Raad verzoeker dat ook de motieven inzake de eerbiediging van artikel 8 van het EVRM en het recht op onderwijs niet op adequate of redelijke wijze de duur van het inreisverbod van drie jaar kunnen schragen.

Ook hieruit blijkt ten overvloede een schending van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet iuncto de materiële motiveringsplicht.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 mei 2017 tot afgifte van een inreisverbod wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES